

Kippenvel

Door Christophe Vandegoor (blog sporza)

21 augustus 2008

Ik beken alweer, mijn *kippenvelmoment* heeft zich afgespeeld aan de kade van het kajakparcours. Kevin de Bont en Bob Maesen halen het niet. Net niet geplaatst voor de finale.

Moker

Het komt aan als een mokerslag. Ik volg de wedstrijd in de persruimte, vandaaruit heb ik een perfect zicht op de wedstrijd. Al na 250 meter pin ik een aantal vragen in mijn hoofd die ik dadelijk ga stellen.

Het duo zal wel even tijd maken, redeneer ik, geplaatst voor de finale, ze zullen ontspannen zijn. *Wordt er gepraat in de boot tijdens de race, hoe brengen ze zo'n dag door, waar slapen ze, zijn het ook vrienden in het gewone leven?* Dat soort vragen zou ik gaan stellen om een beter inzicht te krijgen in het functioneren van zo'n topsportkoppel.

Niets is minder waar. Maesen en de Bont meren aan. De lange Limburger blijft in zijn boot terwijl stuurman De Bont al op de kade zit. Hij wankelt terwijl hij stapt, hij wil het water inspringen bedenk ik me. Cameraman Marc filmt, in afwachting van de komst van beide heren.

Dan stapt Maesen uit de boot, maar legt zich meteen neer. Dit tafereel duurt een minuut of vier, vijf. Ze zijn verplicht om langs alle journalisten te passeren, maar willen ze wel praten? Heb ik wel zin om vragen te stellen? Laat die mannen in hun verdriet, flitst er door me heen, we proberen later wel.

Mocht ik in hun schoenen staan, ik zou het niet kunnen opbrengen om meteen te moeten praten en uitleg te geven. Maar ze doen het toch. Na de reeksen, twee dagen voordien, poseerden ze broederlijk naast elkaar, perfect in het kader van *één camerashot*.

Dat lukt nu niet. Beelden zeggen alles, of toch veel besef ik meteen na het begin van het interview. Als dit maar goed afloopt...

Woede

Bob Maesen is woedend, zegt hij. Te snel van stapel gelopen, wat nooit had mogen gebeuren. De kleine Kevin neemt de schuld op zich. De sfeer is benauwend, als Bob zou kunnen, *hij sloeg z'n spade stuk...* Gaan deze twee mannen de komende dagen nog met elkaar spreken, schiet er me door het hoofd?

Zo kan ik toch niet stoppen, gaat Maesen verder. Vier jaar geleefd als een zot, als een pater, als een bezetene. Alles voor dat ene doel, en dan zo falen. Trilling in zijn stem, maar hij blijft me strak in de ogen kijken. Topsport is hard, wil het cliché.

Vocht

Na het interview blijft het stil. Cameraman Marc en ik kijken elkaar aan zonder iets te zeggen. Dit was een heel speciaal moment, we kregen geen woord meer uitgekraamd. Het medeleven met dit duo is even te heftig. Slikken en wegstappen, even op de tong bijten om een opkomende traan terug te dringen.

Pas na enkele minuten durven we een eerste woord uit te kramen. Nooit heb ik pijn, woede, ontgoocheling en frustratie van zo nabij mogen ervaren. Als dit moment ons al zo raakt, als toevallige passanten van een uur, welke immense pijn moet dat zijn voor de heren in kwestie? *Pijn is voor even, de overwinning voor altijd.* Als je wint dan toch.